

Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-41/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Koprivnici po sutkinji Marijani Jurenec kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Milana Savića, OIB: 74552265357, Prkos 24, Prkos, zastupanog po punomoćniku odvjetniku Bruni Petrovčiću, iz Koprivnice, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Trg Bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupane po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o. Zagreb, radi isplate, nakon provedene glavne javne rasprave zaključene 5. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika odvjetničkog vježbenika Viktora Štrbac, na ročištu radi objave i uručenja odluke, na temelju odredbi čl. 335. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 – dalje u tekstu ZPP), 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 26/05 sklopljenog dana 6.10.2005. godine između tužitelja Milana Savića, Prkos 24, Prkos, OIB: 74552265357 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, sljedećeg sadržaja:

„Članak 4.:

Kredit se koristi 17.755,25 CHF na račun prodavatelja, 443,42 CHF na račun premije osiguranja, 277,14 CHF na račun naknade za obradu kreditnog zahtjeva.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Milanu Saviću, Prkos 24, Prkos, OIB: 74552265357, isplati iznos od 456,64 EUR-a zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 6.10.2005. do 31.12.2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 1.1.2008. godine do 31.7.2015. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi u visini koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. godine do 29.12.2023. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje

posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referente stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Milanu Saviću, Prkos 24, Prkos, OIB: 74552265357, naknadi parnični trošak u iznosu od 974,54 EUR-a sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, od presuđenja 12. lipnja 2026. do plaćanja, u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka preko iznosa dosuđenog u točki III. izreke ove presude odnosno u iznosu od 283,18 EUR-a.

V. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost premeta spora iznosi 1.783,86 EUR-a.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 27. siječnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 26/05 sklopljenog dana 6. listopada 2005. godine između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, a kojim je propisano da se kredit koristi 17.755,29 CHF na račun prodavatelja, 443,42 CHF na račun premije osiguranja i 277,14 CHF na račun naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te radi isplate novčanog iznosa od 456,64 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 6. listopada 2005. do isplate, a za koji iznos tužitelj tvrdi da ga je tuženik stekao ugovaranjem navedene nepoštene ugovorne odredbe tj. bez osnova.

1.1. U tužbi se navodi da je predmetnim Ugovorom, koji je javnobilježnički solemniziran pod brojem OU-1560/05 6. listopada 2005. od strane javnog bilježnika Jasenke Crnčec iz Čakovca, tužitelju odobren i isplaćen kredit u iznosu od 18.475,85 CHF protuvrijednost u kunama obračunato po srednjem tečaju na dan korištenja kredita te je istim ugovorena obročna otplata kroz 84 mjeseca, a kredit je vraćen u cijelosti.

1.2. Tužitelj navodi da je 6. listopada 2005. tuženik naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 277,14 CHF kao i naknadu za osiguranje kredita u iznosu od 443,42 CHF, a što je obračunato po srednjem tečaju CHF na dan isplate iznosilo 1.323,35 kn i 2.117,34 kn odnosno prema fiksnom tečaju konverzije 175,63 eura i 281,01 eura, odnosno ukupno iznos od 456,64 eura, a tuženik je navedeno naplatio prema čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu.

1.3. U tužbi se navodi da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu te je kao jača ugovorna strana nezakonito i nepošteno primijenio ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i osiguranje kredita, čime je tužitelj doveden u neravnopravni položaj u kojem nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog tipskog ugovora te je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to čl. 81., 82. i 87. i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.4. Tužitelj navodi da tuženik prije i u vrijeme sklapanja ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbama iz čl. 4. Ugovora, niti mu je prezentirao koje to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja i osiguravanja kredita pa da bi tužitelj iste morao nadoknaditi. Također, tuženik tužitelju nije objasnio strukturu troškova i zašto bi iznos naknade bio u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se odobrava. U Ugovoru nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati naknada. Navodi da je citiranim odredbama tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski neopravdana obveza, što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao slabije ugovorne strane u odnosu na Banku – trgovca kao jače ugovorne strane, što je u suprotnosti temeljnim načelima obveznog prava, između ostalog, načelom ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima i načelom zabrane zloupotrebe prava.

1.5. Tužitelj navodi da je tuženik ugovaranjem navedenih nepoštenih ugovornih odredbi bez osnove stekao novčani iznos od 456,64 eura koje tužitelj potražuje tužbom sa zakonskom zateznom kamatom od dana naplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio vrijednosti predmeta spora i smatra da je vrijednost predmeta spora potrebno odrediti prema postavljenom zahtjevu za isplatu iznosa od 456,64 eura.

2.1. Tužitelj smatra da je vrijednost predmeta spora pravilno naznačena u tužbi s obzirom na deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev, jer je tužitelj mogao podnijeti tužbu postavljajući samo deklaratorni tužbeni zahtjev pa je logično da se postavljanjem dodatnog zahtjeva isti zbrajaju.

2.2. Sud je primjenom odredbi čl. 40. st. 3. ZPP-a, u svezi s odredbama čl. 35. st. 1. i čl. 37. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.783,86 eura. U konkretnom slučaju tužitelj je deklaratornim tužbenim zahtjevom tražio utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu pa je primjenom odredbe čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23) za taj dio tužbenog zahtjeva utvrđena vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura, a kondemnatornim tužbenim zahtjevom tužitelj traži isplatu iznosa od 456,64 eura, što ukupno po oba zahtjeva iznosi 1.783,86 eura. Sud je prihvatio navode tužitelja da je tužitelj trebao postaviti i deklaratorni tužbeni zahtjev, s obzirom da je tuženik istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine, a zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojoj je stranka dužna vratiti ono što je primila na temelju ništetnog ugovora odnosno kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od donošenja sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno pojedine ugovorne odredbe.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu predložio da sud odbaci tužbu, podredno odbije tužbene zahtjeve kao neosnovane.

3.1. Tuženik osporava navode tužitelja da bi predmetna ugovorna odredba iz čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 26/05 zaključenog između stranaka 6. listopada 2005. bila nepoštena odnosno nišetna.

3.2. Tuženik smatra da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, a svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač.

3.3. Tuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na zahtjev za utvrđenje nišetnim odredbe kojom je propisano da je tužitelj dužan platiti premiju osiguranja. Navodi da se premija osiguranja plaća osiguravajućem društvu, a ne tuženiku pa tuženik nije primio nikakav iznos po osnovi eventualne premije osiguranja i ne može biti u obvezi vratiti nešto što nije primio, a tužitelj nema pravni interes utvrđivati nišetnom predmetnu ugovornu odredbu u odnosu na tuženika. Navodi da tužitelj nije dokazao da je platio premiju osiguranja, a iz Ugovora o kreditu proizlazi da je korisnik kredita kao osiguranje kredita dužan sklopiti policu osiguranja s osiguravajućim društvom za što je i plaćena konkretna premija. Tuženik osporava da je ugovorna odredba o jednokratnoj premiji osiguranja nepoštena odnosno nišetna. Navodi da je ta odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva te nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

3.4. Tuženik osporava navode tužitelja da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena odnosno nišetna te navodi da je ista jasna, razumljiva i lako uočljiva, a tuženik je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita pa je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe, a ta je informacija bila dostupna i u tuženikovoj poslovnicu te je tuženik o toj obvezi tužitelja informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja. Tuženik navodi da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita, a ista je pokrivala troškove poput operativnih troškova, materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Tuženik navodi da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. Zakona o zaštiti potrošača, a priroda stvarno pruženih usluga može se razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu te se ne može smatrati da bi ugovorna odredba o naknadi bila nepoštena odnosno nišetna.

3.5. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja tužitelja jer su naknade naplaćene 6. listopada 2005., a na zahtjev se primjenjuje petogodišnji rok od dana plaćanja.

3.6. U odnosu na zahtjev za plaćanje zakonske zatezne kamate, tuženik navodi da je tijekom kamata neosnovan i poziva se na odredbu čl. 214. Zakona o obveznim odnosima te navodi da bi tužitelj eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe, jer tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten.

5. Tijekom dokaznog postupka radi utvrđenja relevantnih činjenica saslušan je tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja, pročitane su priložene isprave: pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj 7102884429 od 31. ožujka 2023. (str. 5), prilog tužitelja (str. 6-9), prometi po kreditu / specifikacija uplate (str. 10-17), zapisnik od 6. listopada 2005. sastavljen po javnom bilježniku Jasenki Crnčec iz Čakovca broj OU-1560/05-3 (str. 18-19), Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila sklopljen 6. listopada 2005. broj 26/05 broj kreditne partije 7102884429 između Zagrebačke banke d.d. Zagreb kao kreditora i Milana Savića kao korisnika kredita (str. 20-24),

izvršen je uvid u priloge tuženika (str. 38-94, 95-96 te 98-102), izvršen je uvid u priloge tužitelja (str. 111-134), izvršen je uvid u priloge tuženika (str. 146-251).

6. Na temelju kritičke analize svih provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a presuđeno je kao u izreci.

7. Sud je u ovom postupku utvrđivao činjenice koje su stranke iznijele do zaključenja prethodnog postupka i izvodio dokaze koje su stranke predložile, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 7. i čl. 219. ZPP-a.

8. Nesporno je utvrđeno da je između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita sklopljen Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 26/05, broj kreditne partije 7102884429, dana 6. listopada 2025., a predmetnim Ugovorom je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 18.475,85 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, a korisnik kredita se obvezao taj iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom.

9. Odredbom čl. 4. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se kredit koristi 17.755,29 CHF na račun prodavatelja, 443,42 CHF na račun premije osiguranja i 277,14 CHF na račun naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

10. Tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne odredbe.

11. Prema ocjeni suda neosnovan je tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na zahtjev za utvrđenje ništetnim odredbe kojom je propisano da je tužitelj dužan platiti premiju osiguranja i radi isplate s osnova navedene ugovorne odredbe.

11.1. Činjenica je da je čl. 17. Ugovora o kreditu u točki H ugovoreno da je kreditor, dakle ovdje tuženik, osigurao svoju tražbinu po tom Ugovoru o kreditu kod osiguravajućeg društva – osiguratelja, a spornom ugovornom odredbom čl. 4. st.1. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se kredit koristi (između ostalog) 443,42 CHF na račun premije osiguranja.

11.2. Činjenica je da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu sklopio s tuženikom te mu je upravo tuženik ustegnuo navedeni novčani iznos na račun premije osiguranja po ugovoru kojim je je tuženik osigurao svoju tražbinu po tom Ugovoru o kreditu.

11.3. Stoga je tuženik pasivno legitimiran u ovom postupku i odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na premiju osiguranja.

12. Također je prema ocjeni suda neosnovan tuženikov prigovor da tužitelj nema pravni interes za podnošenje predmetne tužbe za utvrđenje ništetnim predmetne ugovorne odredbe u odnosu na tuženika.

12.1. Prema odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a na ništetnost se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a u konkretnom slučaju tužitelj ima pravni interes uz podnošenje predmetne tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovora, jer, kako je to naprijed navedeno, tužitelj kondemnatornim tužbenim zahtjevom traži da mu tuženik isplati novčani iznos koji je stekao na temelju predmetne ništetne ugovorne odredbe, a tuženik je istaknuo prigovor zastare te u slučaju takvog restitucijskog zahtjeva

zastarni rok počinje teći od dana donošenja sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno ugovorne odredbe.

13. Tuženik osporava da bi tužitelj imao status potrošača.

14. Sud je utvrdio da u konkretnom slučaju tužitelj ima status potrošača.

14.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopio za kupnju osobnog vozila u auto-kući Auto Knez Čakovec, a vozilo mu je bilo potrebno kako bi supruga mogla putovati na posao iz mjesta stanovanja u mjesto rada i za prijevoz djeteta liječniku. Sud je prihvatio uvjerljivi iskaz tužitelja da u vrijeme sklapanja ugovora tužitelj nije bio vlasnik obrta ni trgovačkog društva, a vozilo kupljeno predmetnim kreditom on i supruga su koristili isključivo za svoje potrebe te vozilo nije dano u najam niti je korišteno za poslovne potrebe.

14.2. Iz odredbe čl. 5. Ugovora o o kreditu proizlazi da je namjena kredita: kupnja vozila marke Opel tip Astra G.

14.3. Zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta kako je postavlja Direktiva 93/13 ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora i dok god fizička osoba sklapa s trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njezine poslovne djelatnosti riječ je o potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora nije odlučna.

14.4. Prema utvrđenju suda tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi tužitelj predmetni Ugovor o kreditu sklopio u okviru svoje poslovne djelatnosti niti da kredit nije iskorišten u skladu s ugovorenim namjenom.

15. Sud je na temelju provedenih dokaza utvrdio da je kredit otplaćen u cijelosti.

15.1. Prema praksi Europskog suda za pojam "potrošača" nije odlučno što je potrošački ugovor prestao pa korisnici kredita koji su otplatili kredit, redovno ili prijevremeno, i koji traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove (jer su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi) zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao.

16. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

17. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 6. listopada 2005. pa se na pitanje ništetnosti primjenjuju i odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03, dalje: ZZP/03), kojim je u čl. 81. propisano da se nepoštenom ugovornom odredbom smatra ona o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema odredbama ZZP-a, dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pritom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Prema odredbi čl. 83. ZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora,

ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

18. Tužitelj tvrdi da je predmetna ugovorna odredba ništetna jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao kakav utjecaj na njezin sadržaj i time je doveden u neravnopravni položaj te je ta ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Također tužitelj tvrdi da mu tuženik nije dao sve potrebne informacije vezane uz predmetnu ugovornu odredbu prije ni u vrijeme sklapanja Ugovora niti mu je prezentirao koje točno određene troškove ima u vezi odobravanja i osiguranja kredita odnosno strukturu troškova, a tom je odredbom tužitelju nametnuta prekomjerna i neopravdana obveza.

19. Tuženik tvrdi da je predmetna ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva te nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a tuženik je tužitelju dao potrebne informacije o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita.

20. Iz tužiteljevog iskaza proizlazi da o pojedinim ugovornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije mogao pregovarati pa tako ni o odredbi vezanoj za premiju osiguranja i naknadu za obradu kreditnog zahtjeva te tužitelj smatra da se radi o tipskom ugovoru. Tužitelj navodi da mu je banka predložila sklapanje ugovora uz primjenu valutne klauzule u CHF, a nitko mu u banci nije objasnio kakvu to naknadu za obradu kreditnog zahtjeva treba platiti odnosno na temelju čega je ta naknada izračunata, za koje konkretne troškove ni po kojem tečaju, a nije mu obrazložen ni iznos koji je ustegnut od odobrenog kredita na račun premije osiguranja, a s bankom nije sklapao posebni ugovor o osiguranju te je nesporno da je predmetno motorno vozilo bilo predmet zaloga.

21. U smislu odredbi čl. 320. st. 1. ZOO-a nejasne odredbe tumače se u korist tužitelja, jer je tuženik pripremio predmetni Ugovor o kreditu.

22. Sud je na temelju kritičke analize svih provedenih dokaza utvrdio da je ugovorna odredba o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva i isplate na račun premije osiguranja sadržana u predmetnom Ugovoru o kreditu nepoštena jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo niti se je moglo pregovarati s obzirom da je ista sastavljena na unaprijed pripremljenom obrascu od strane banke i ponuđena tužitelju kao potrošaču po principu "uzmi ili ostavi", te tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a ta je ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača. Sud je utvrdio da je položaj tužitelja prilikom sklapanja Ugovora o kreditu u tom smislu bio slabiji, jer je tužitelj, koji je po zanimanju poljoprivrednik, pristupio sklapanju tog pravnog posla bez potrebnog znanja o financijsko bankarskom aspektu navedene ugovorne odredbe te je tuženik iskoristio nestručnost tužitelja na način da je u unaprijed formulirani standardni ugovor unio navedenu ugovornu odredbu na koju tužitelj nije mogao utjecati pa je tuženik prilikom sklapanja ugovora postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja. Navedena ugovorna odredba je samo naizgled jasna i određena, no nije dovoljno da je ugovorna odredba samo gramatički razumljiva, već bi potrošaču iz te ugovorne odredbe trebali biti jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i

razumljivih kriterija mogao procijeniti ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze.

23. S obzirom da je odredba čl. 4. st. 1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena isplata na račun naknade za obradu kreditnog zahtjeva i na račun premije osiguranja protivna prisilnim propisima, jer je Banka tužitelju kao potrošaču nametnula ugovornu odredbu koja ga stavlja u neravnopravni položaj u odnosu na banku i koja prouzročuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sud je primjenom citiranih zakonskih odredbi utvrdio da je navedena ugovorna odredba nepoštena i prema tome ništetna. Budući da Ugovor o kreditu može opstati bez navedene ništetne odredbe, djelomična ništetnost ugovora ne povlači ništetnost cijelog Ugovora o kreditu.

23.1. Stoga je presuđeno kao u točki I. izreke presude.

24. Tužitelj tužbom traži povrat iznosa plaćenih zbog citirane ništetne ugovorne odredbe.

25. Tuženik je na pripremnom ročištu izričito naveo da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, već osporava osnov. Također je tuženik izričito naveo da ne osporava da je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za osiguranje kredita naplaćena 6. listopada 2005. godine. Tuženik ne osporava ni tečaj po kojem je tužitelj izvršio izračun predmetne tražbine.

26. Budući da je sud utvrdio da je ništetna citirana ugovorna odredba, proizlazi da tužitelj kao potrošač osnovano od tuženika potražuje povrat iznosa koji je tuženik primio na temelju navedenog ništetnog dijela ugovora, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a.

27. Tuženik osporava tijek zakonske zatezne kamate, navodeći da je u konkretnom slučaju savjesni stjecatelj, što tužitelj osporava.

28. Tuženik je istaknuo prigovor zastare za cjelokupnu tražbinu tužitelja.

29. U konkretnom slučaju primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina propisan odredbom čl. 225. ZOO-a.

30. Sud je utvrdio da u konkretnom slučaju tuženikov prigovor zastare nije osnovan. 30.1. Naime, u konkretnom slučaju ništetnost predmetne ugovorne odredbe utvrđena je ovom presudom pa neosnovano tuženik smatra da zastara teče od 6. listopada 2005. godine.

30.2. U konkretnom slučaju radi se o restitucijskom zahtjevu na temelju odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a pa zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe.

30.3. I prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana

donošenja presude kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

30.4. S obzirom da tužitelj predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe zbog koje traži isplatu od tuženika, zastara će početi teći tek donošenjem presude kojom se utvrđuje ništetnost predmetne ugovorne odredbe.

31. Budući da je nesporno da je tuženik 6. listopada 2005. tužitelju naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 175,63 eura i naknadu za osiguranje kredita u iznosu od 281,01 eura, kako je to naprijed obrazloženo, naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos od ukupno 456,64 eura, primjenom odredbi čl. 323. i čl. 1111. ZOO-a.

32. Tužitelj u konkretnom slučaju ima pravo na zateznu kamatu na glavni dug primjenom odredbe čl. 1115. ZOO-a od dana naplate 6. listopada 2005. pa do isplate, jer je tuženik nesavjesni stjecatelj s obzirom da je tuženik u konkretnom slučaju tužitelju kao potrošaču nametnuo predmetnu ugovornu odredbu bez mogućnosti pregovaranja. Kamata je dosuđena po stopi propisanoj odredbama čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

33. Iz obrazloženih razloga presuđeno je kao u točki II. izreke.

34. Obje stranke su zatražile naknadu parničnih troškova.

35. Parnični troškovi tužitelja utvrđeni su u iznosu od 974,54 eura, prema priloženom troškovniku (str. 278) i primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23), a obuhvaćaju nagradu punomoćniku odvjetniku tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), za sastav podneska od 30. ožujka 2026. kojim se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1.), za zastupanje na ročištu 5. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), PDV u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 46.), za pristup ročištu radi objave i uručenja odluke u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3.), PDV u iznosu od 25,00 eura (Tbr. 46.) te sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 33,18 eura i sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 66,36 eura.

35.1. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 14. travnja 2026., primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a i u vezi s čl. 299.a. st. 5. ZPP-a. Osim toga, navode iz tog podneska tužitelj je u bitnom iznio već u tužbi i u podnesku od 30. ožujka 2026. te na pripremnom ročištu. Također, tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u preostalom iznosu od 33,18 eura, jer je tužitelj sudsku pristojbu na tužbu platio u iznosu od 33,18 eura.

36. Sud je o troškovima postupka odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te je naložio tuženiku da tužitelju naknadi parnične troškove u cijelosti.

37. Na dosuđeni iznos parničnog troška tužitelju je dosuđena zakonska zatezna kamata od dana donošenja presude do isplate, primjenom odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

38. Iz obrazloženih razloga odlučeno je kao u točki III. izreke ove presude.

39. U točki IV. izreke presude odbijen je preostali dio tužiteljevog zahtjeva za naknadu parničnih troškova kao neosnovan, iz razloga obrazloženih u točki 35.1. obrazloženja ove odluke.

40. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u postupku, odbijen je u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te je odlučeno kao u točki V. izreke presude.

U Koprivnici, 12. lipnja 2026.

Sutkinja
Marijana Jurenec

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. ZPP-a).

Dostaviti:

1. Odvjetnik Bruno Petrovčić, Koprivnica
2. Odvjetnik Kruno Knežević, Zagreb

Broj zapisa: **9-30889-57e0b**

Kontrolni broj: **0af25-94ea1-a3b3a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Marijana Jurenec, O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.